

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Adamantio. 141.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Philip. 2. *1. Pet. 3.* *2. Pet. 3.* *Matth. 2.4.*

muit: verum cum & caelestium, & terrestrium, & infernorum Dominus esset, nec supera reliquit, & ad nos accessit: Imò etiã ad inferos vsque profectus est vt per omnia grassatus, vndique omnia in salutem assereret: in terra nimirum eos, qui viuunt, ac victuri sunt, renouans: infra terram autem, eos, qui illic tenebantur, à mortis tyrannide abstrahens.

Zosimo. 140.

Humilis & abiecte Zosime, hora extrema est: quid vt in vitæ primordiis ignauia torpes? Messis tibi aduenit, alba est regio ad excisionem: quid, tanquam adhuc in semente sis, incuria laboras? Capitis tui pili finem tuum te doceat. Quid est quod diuturnum tempus te finem tuum perspicere minimè docuit? Iudex cum terrore accedit: quid tu opera tua ad collectionem non præparas? Crapulæ indulgere desine: aliquando saltem respisce. Ne diuinam lenitatem ludibrio habeas, cum temulentis edens ac bibens. Deus venire non moratur, vt existimas: verum tùm acceder, cum tu ignorabis. Ac deinceps iam te ex hac temulentia emergere oportet, saltem metu coërcitum & castigatum.

Adamantio. 141.

Dic ad Iudæum, qui de diuina incarnatione tecum altercatus est, negatque fieri posse vt natura humana citra complexum venerem ac semen pariat: Haud nouum ac mirum videri debet, si cum omnibus legis mysteriis ac dogmatibus hoc quoque ignoras. Nam qui ipsamet legis præludia, quæ perspicua & aperta sunt, minimè cognoscere potuisti, quonam pacto in abditum ipsius penetrale prospicere queas? Scriptum est enim: immisit Deus soporem in Adam: cumque obdormisset, tulit vnam de costis eius, & repleuit carnem pro ea. Et edificauit Dominus Deus costam quam tulerat de Adâ, cum prius ipsum Adam è terra creasset. En igitur vir è terra, & mulier ex viro: & vterque

Genes. 2.

υπαρξων, και τῶν ἐπιθρανίων, και τῶν ἑπιγείων και τῶν κελιαθροϊών, ἐδὲ τὰ ἄνω κατέλιπε, και παρὲς ἡμᾶς παρεγένετο. ἐπὶ και τῶ ἀδὲ ἐπιφοίησας, ἵνα ἀφ' πάντων γενόμενος, πάντοθεν τὰ πάντα ἀνασώζηται: ἑπὶ γῆς μὲν τοὺς ζῶντας και ζήσομένους ἀνανεοῦμενος. ὑπὸ γλῶ δὲ τῶς κραταυδῶους ἢ τῶ θανάτῳ τυρανίδος ἀφαιρέμενος.

Zosimō. 140.

Ταπεινὲ Ζόσιμε, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ. τί ὡς ἀρχὰς ἔχον τοῦ ζῆν ῥαθυμῆς. ὁ θε- ελομοὺς σοι παρέστη: λευκὴ ὄβη ἢ χλω- ρα παρὲς τομῆν. τί ὡς παρὲς τῶ σπέρματι ἀμελεῖς; αἱ τρεῖς σε τὸ τέλος διδάσ- κέτωσαν: τὸ μακρὸς σε χρόνος τὸ πέ- ρας σωθεῖν οὐκ ἐπαίδευσεν. ὁ χρι- στὸς ἔμφοδος ὠφθαλμῶν: τί ἔχῃ εἰσο- μιάζεις τὰ ἔργα σου παρὲς τὴν οἴσα- σιν; πᾶσαι κραυγαῶν· νῆσον κἂν ὁψέ μὴ καταγέλα τῆς θεῆας μακρο- θυμίας, ἐοδίον και πίναν μετὰ τῶν με- θυόντων. ἔχρονίξει εἰλθεῖν ὁ κύριός σου, ὡς νομίζεις. ἀλλὰ τότε ὠφθαλμῶν, ὅτε σὺ οὐ γνώσκεις, και χεῖρ σε λοιπὸν ἀναλήψαι, και ἐκείνη τῶ φόβῳ σφρονοθεῖται.

Αδμαντίῳ. 141.

Εἰπέ τῷ ἰουδαίῳ τὸ παρὲς σε διενε- χθῆναι περὶ τῆς γέας σαρκώσεως, και λέγοντι, ὅτι ἀδύνατόν ἐστι φύσιν ἀνθρώ- πεια διχα σωθεῖσαι και σπέρματος τε κἂν ὅτι οὐδὲν ἔγενον, αἱ και τοῦτο ἀπ- γνωεῖς, μετὰ τῶν πάντων τῶν τῶ νόμου μυστηρίων και δογματῶν. ὁ γὰρ εὐθέως τὸ παροῖμα τῶ νόμου καταμαθεῖν μὴ δυναθεῖς, ὅτι διηλα ὄντα ἔσφαψῶ πῶς δυνάσαι εἰς τὴν σπῆρυγον αὐ- τοῦ διιδεῖν, ἢ ἀφ' ἀκύνφαι βυθόν. γέγρα- πται γὰρ ὅτι ἐπέβαλεν ὁ θεὸς ἕκαστην ἑπὶ τὸν Ἀδάμ, και ὑπνώσει, και ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, και ἀνεπλή- ρωσε σάρκα αὐτῆς και ὠκοδόμη- σε τὴν πλευρῶν ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ.

